

Arrest

nr. 167 958 van 23 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 augustus 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 29 september 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 juni 2015 dient de verzoeker, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Nadat de aanvraag op 16 juli 2015 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 3 augustus 2015 ongegrond bevonden. Dit is de thans bestreden beslissing die op 29 september 2015 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.06.2015 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 16/07/2015, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Overwegende dat na onderzoek door onze arts-attaché (zie gesloten omslag, verslag dd 30/07/2015), zij concludeerde dat:

'Op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden worden.

Verder is er geen mantelzorg nodig omwille van de vermelde aandoeningen. Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland.'

'Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.'

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan A. E. (...) te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN AAN A. E. (...) ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.

(...)"

1.2. Op 3 augustus 2015 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is onderbouwd als volgt:

*“Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:
(...)”*

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

*Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:
“Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.” (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)*

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Eerste onderdeel van het middel:

In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris onder verwijzing naar het verslag van de arts-attaché dat de door verzoeker aangehaalde medische elementen niet weerhouden kunnen worden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat het derhalve niet bewezen is dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de verzoeker gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Uit het verslag van de arts-attaché, waarnaar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen en welk derhalve geacht dient te worden deel uit te maken van de bestreden beslissing, blijkt niet dat zou worden betwist dat de aandoening waaraan verzoeker lijdt kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Luidens de conclusie van de arts-attaché wordt zij echter niet als grond tot regularisatie weerhouden “aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland.”

Hiermee wordt echter een verkeerde toepassing gemaakt van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op grond van de tekst van artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dienen immers twee mogelijkheden te worden onderscheiden inzake de ziekten die een grond vormen tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen:

- 1) de ziekte houdt een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit in*
- 2) de ziekte houdt een reëel risico in op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst*

Dit onderscheid blijkt uitdrukkelijk uit de redactie van art. 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat enerzijds spreekt over een ziekte die “een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit” en anderzijds over een ziekte die “een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft”.

Het gegeven dat in één adem wordt gesproken over een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit, doch de wettekst vervolgens de woorden “een reëel risico” herneemt alvorens te verwijzen naar het criterium van een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf, toont deze tweedeling duidelijk aan.

Dit is eveneens de zienswijze van de Raad van State.

In zijn arrest nr. 223.961 van 19 juni 2013 stelt de Raad van State in randnummer 7.1 omtrent art. 9ter, “1, eerste lid van de Vreemdelingenwet:

“Anders dan de verwerende partij voorhoudt, houdt deze laatste bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie (...).”

Uit dit duidelijk onderscheid tussen de twee categorieën van aandoeningen die een grond tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen kunnen vormen, volgt dan ook dat de voorwaarde van afwezigheid of niet toegankelijkheid van een adequate behandeling in het land van herkomst niet gesteld wordt m.b.t. die ziektes die een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van de aanvrager.

Dit is echter precies wat de bestreden beslissing (en het advies van de arts-attaché) wel doen.

Waar er geen betwisting is over de ernst van de aandoening waaraan verzoeker lijdt of het feit dat deze een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, wordt zij niet als grond voor de toekenning van een verblijfsvergunning weerhouden om de enkele reden dat medische behandeling mogelijk en toegankelijk zou zijn in het land van herkomst (hetgeen verzoeker trouwens betwist).

De wet stelt de voorwaarde van een gebrek aan (toegankelijke) adequate behandeling in het land van herkomst echter niet voor ziektes die een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit.

Het loutere feit dat de aandoening van verzoeker een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, en waarover in casu geen betwisting bestaat, volstaat derhalve opdat hij in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging met toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing die hier anders over oordeelt schendt derhalve artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en dient zij te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris onder verwijzing naar het verslag van de arts-attaché dat de door verzoeker aangehaalde medische elementen niet weerhouden kunnen worden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat het derhalve niet bewezen is dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de verzoeker gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Hiermee maakt de gemachtigde van de Staatssecretaris een te strenge, en dus foutieve, interpretatie van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst hierbij uitdrukkelijk naar het arrest van de Raad van State dd. 19 juni 2013, nr. 223.961.

Artikel 9ter, §1, eerste lid Vreemdelingenwet vereist immers niet (noodzakelijk) dat de ingeroepen ziekte een direct levensbedreigend karakter zou hebben, noch dat de gezondheidstoestand kritiek zou zijn of de aandoening in een vergevorderd stadium zou zijn, op dat zij mogelijkerwijze aanleiding zou kunnen geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging.

Hierbij dient erop te worden gewezen dat artikel 3 van het EVRM en de interpretatie welke eraan wordt gegeven door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, bepalend zijn voor de minimale bescherming welke door de lidstaten dient te worden geboden, doch er geenszins aan in de weg staat dat een nationale wetgeving in een ruimere bescherming voorziet.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet in een dergelijke ruimere bescherming.

Dit artikel bevat geenszins de noodzakelijke vereiste van een vergevorderd, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening.

De hoge drempel van de rechtspraak van het EHRM betreffende artikel 3 EVRM kan geen afbreuk doen aan de duidelijke wetsbepaling van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Door de noodzakelijke vereiste van een directe levensbedreiging te hanteren voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris een voorwaarde toe aan artikel 9ter Vreemdelingenwet, waardoor deze wetsbepaling wordt miskend.

Nergens kan uit de parlementaire voorbereiding van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet worden afgeleid dat het de bedoeling van de wetgever is geweest om de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig te verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM.

De enige relevante verwijzing in de parlementaire voorbereiding van artikel 9ter Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In artikel 9ter, nieuw, wordt omwille van de rechtszekerheid een bijzondere procedure gecreëerd voor vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf, waarbij het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. Het onderzoek van de vraag of een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of van verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het EHRM.” (Parl. St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, 35)

Waar hiermee dus wel de verbinding wordt gemaakt met de criteria van het EVRM en de interpretatie ervan door het EHRM voor wat betreft de beoordeling van de aanwezigheid en toegankelijkheid van een gepaste behandeling in het land van herkomst of verblijf, kan hieruit geenszins een dergelijke verwijzing naar EVRM en EHRM worden afgeleid op het vlak van de interpretatie van de ernst van de ziekte en meerbepaald dat deze noodzakelijkerwijze onomkeerbaar, terminaal of in een vergevorderd stadium zou dienen te zijn.

De vaststelling dat in de parlementaire voorbereiding de verbinding met het EVRM enkel wordt gemaakt op het vlak van de beoordeling van de behandeling en niet inzake de beoordeling van de ziekte zelf, is des te opvallender gelet op de tot dan bestaande interne Belgische rechtspraak en de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake regularisaties om medische redenen, en waarbij soepeler criteria werden gehanteerd dan deze van het EHRM inzake artikel 3 EVRM.

Indien het de bedoeling van de wetgever zou geweest zijn om deze praktijken te verstrengen met de invoering van artikel 9ter zou zulks ongetwijfeld op duidelijke wijze tot uiting zijn gekomen tijdens de parlementaire voorbereiding, quod non.

Men kan zich overigens afvragen of de formulering van artikel 9ter §1, eerste lid Vreemdelingenwet en in het bijzonder de zinsnede “of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft” nog wel enige nuttige betekenis heeft indien de criteria van artikel 3 EVRM in de interpretatie van het EHRM dwingend worden toegepast en er aldus steeds sprake dient te zijn van een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

De interpretatie van het EHRM lijkt immers volledig te vallen onder de noemer van het “reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit” zodat de interpretatie die de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing aan artikel 9ter geeft een deel van deze bepaling als het ware overbodig maakt, hetgeen onmogelijk in overeenstemming kan zijn met de wil van de wetgever.

Verzoeker merkt derhalve op dat de interpretatie die de gemachtigde van de Staatssecretaris geeft aan artikel 3 EVRM en de rechtspraak van het EHRM, te streng en aldus onjuist is.

Uit de bestreden beslissing en de uitdrukkelijke verwijzing naar art. 3 EVRM blijkt immers dat enkel een aandoening die van direct levensbedreigende aard is, wordt beschouwd als een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene verblijft.

Nochtans stelt het EHRM het voorhanden zijn van een actuele directe levensbedreiging niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 EVRM kan worden vastgesteld. (o.a. RvV arrest nr. 92.397 van 29 november 2012)

Het EHRM heeft geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van artikel 3 EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging.

Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM betreft meer dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van betrokkene.

Met de bestreden beslissing voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris dus een voorwaarde toe aan de wet, met name het noodzakelijk levensbedreigend karakter, minstens de kritieke toestand van betrokkene of het vergevorderde stadium van de ingeroepen aandoening, zoals geformuleerd in de rechtspraak van het EHRM betreffende artikel 3 EVRM.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker stelt een schending voor van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat er een verkeerde toepassing werd gemaakt van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat tweeledig is. Volgens hem wordt de voorwaarde van afwezigheid of niet toegankelijkheid van een adequate behandeling niet gesteld m.b.t. die ziektes die een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van de aanvrager. Het loutere feit dat hij lijdt aan een ziekte die een risico inhoudt voor

zijn leven of fysieke integriteit, volstaat volgens hem om in aanmerking te komen voor een verblijfsmachtiging. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet zou geen vereiste stellen van een direct levensbedreigend karakter, daar artikel 9ter een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 EVRM.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de ambtenaar-geneesheer d.d. 30 juli 2015 een advies opstelde dat onder meer luidt als volgt:

“(…)”

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt uit het voorliggende advies wel degelijk dat de twee voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden onderzocht. Enerzijds stelt de ambtenaar-geneesheer dat de aandoening zoals beschreven in het standaard medisch getuigschrift en waarbij hij preciseert dat het gaat om een HIV-infectie weerhouden werd als ernstige aandoening en anderzijds beoordeelt de ambtenaar-geneesheer het actueel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling in het licht van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van een adequate behandeling in het land van herkomst.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

(…)

Uit het advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer een afdoende onderzoek heeft gevoerd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen. Zoals artikel 9ter van de vreemdelingenwet aangeeft, kan er sprake zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst. In casu is gebleken dat er wel degelijk een adequate behandeling voorhanden is in Ghana, wat door verzoeker op geen enkele wijze wordt weerlegd.

Nergens uit het advies of uit de beslissing blijkt als zou de verwerende partij de vereiste hebben opgelegd van een levensbedreigende ziekte. Verzoeker toont het tegendeel niet aan en zijn kritiek dienaangaande is niet dienstig.

Met zijn uiterst vage betoog, zonder in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing en de inhoud van het advies, maakt verzoeker geen schending aannemelijk van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat “uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit” of dat de verzoeker “lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft”, waarbij wordt verwezen naar het verslag van de arts-attaché van 30 juli 2015. In dit medisch advies, dat onder gesloten omslag samen met de bestreden beslissing aan de verzoeker werd overhandigd en dat wordt geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt omstandig toegelicht dat voor de aandoening waaraan de verzoeker lijdt, met name hiv-infectie, de verdere gespecialiseerde opvolging en behandeling bij een internist of een infectioloog en de noodzakelijke medicatie strijdig beschikbaar zijn in Ghana, dat de noodzakelijke

medische zorgen in Ghana tevens toegankelijk zijn, dat *“er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden (kan) worden”* en dat er geen mantelzorg nodig is. Hieruit concludeert de arts-attaché dat *“(u)it het voorgelegd medisch dossier (...) niet (kan) worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland”*. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Naar luid van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde worden aangevraagd door *“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*. Zoals de verzoeker terecht laat gelden, houdt deze bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

In tegenstelling tot wat de verzoeker in het eerste onderdeel van het enig middel voorhoudt, blijkt uit het verslag van de arts-attaché niet dat de aandoening waaraan de verzoeker lijdt, kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. In dit advies wordt immers duidelijk gesteld dat *“er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden (kan) worden”*, wat niet het geval zou zijn indien de ziekte van de verzoeker een reëel risico zou inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit, en wordt ten slotte geconcludeerd dat *“(u)it het voorgelegd medisch dossier (...) niet (kan) worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland”*. Aldus blijkt dat door de arts-attaché wel degelijk werd betwist dat de aandoening waaraan de verzoeker lijdt een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Dat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de voorwaarde van afwezigheid of niet-toegankelijkheid van een adequate behandeling in het land van herkomst niet gesteld wordt met betrekking tot ziektes die een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van de aanvrager, doet aan het voorgaande geen afbreuk, nu er in het geval van de verzoeker door de arts-attaché *“geen contra-indicatie om te reizen weerhouden (kan) worden”*, wat de verzoeker niet betwist, en nu in deze bepaling ook niet kan worden gelezen dat de ontstentenis van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de vreemdeling onmogelijk kan worden afgeleid uit de aanwezigheid van een adequate behandeling in het land van herkomst of het land waar de vreemdeling verblijft, zodat door de arts-attaché niet in tegenspraak met het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat *“(u)it het voorgelegd medisch dossier (...) niet (kan) worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland”*.

In het tweede onderdeel van het enig middel laat de verzoeker gelden dat *“de gemachtigde van de Staatssecretaris een te strenge, en dus foutieve, interpretatie van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (maakt)”* door te stellen dat *“de door verzoeker aangehaalde medische elementen niet weerhouden kunnen worden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat het derhalve niet bewezen is dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de verzoeker gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)”*. Hij wijst er op dat artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet (noodzakelijk) vereist dat de ingeroepen ziekte een direct levensbedreigend karakter zou hebben, noch dat de gezondheidstoestand kritiek zou zijn of de aandoening in een vergevorderd stadium zou zijn, opdat zij mogelijkwerwijze aanleiding zou kunnen geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, door de noodzakelijke vereiste van een directe levensbedreiging te hanteren, een voorwaarde toevoegt aan artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waardoor deze wetsbepaling wordt miskend.

Het weze herhaald dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet twee mogelijkheden inhoudt wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Te dezen blijkt uit de conclusie van de bestreden beslissing, met name dat *“uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit”* of dat de verzoeker *“lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft”*, dat deze beide mogelijkheden werden onderzocht. Tevens blijkt uit het advies van de arts-attaché van 30 juli 2015, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, dat zowel de mogelijkheid van de verzoeker om te reizen naar zijn land van herkomst, als de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de voor de verzoeker noodzakelijke behandeling en opvolging in Ghana werden onderzocht. Uit geen enkele overweging van de bestreden beslissing of van het advies van de arts-attaché blijkt dat enkel de vereiste van een directe levensbedreiging of van een vergevorderd, kritiek of terminaal stadium van de ziekte werd gehanteerd.

Aldus mist het tweede middelonderdeel feitelijke grondslag.

Aangezien de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 28 november 2013, nr. 225.632) en de verzoeker niet aantoonde dat deze niet afdoende werden onderzocht, toont de verzoeker niet aan dat de – weliswaar overtuigende – conclusie van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat het *“(b)ijgevolg (...) niet bewezen (is) dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)”* is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze.

Waar de verzoeker ten slotte nog verwijst naar het arrest nr. 92 397 van 29 november 2012 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer nu in de zaak waarnaar de verzoeker verwijst een advies van een ambtenaar-geneesheer voorlag waarin het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd gelijkgesteld met dat van artikel 3 van het EVRM en niet werd nagegaan of er een adequate behandeling voorhanden is in het herkomstland, terwijl dit in huidige *casu* wel werd nagegaan. Aldus laat de verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN